

Гуманітарним дисциплінам відводиться особливе місце. Вони покликані розвивати у студентів навички вільного, правильного та красивого мовлення, сприяти розвитку мислення та естетичних почуттів. Гуманітарні дисципліни дають можливість пізнати себе та іншу людину, культуру спілкування в сучасному суспільстві, усвідомити власні індивідуальні особливості та можливості, свій особистий потенціал. Ураховуючи всі означені фактори, слід прагнути до того, щоб гуманітарні дисципліни мали зрозумілу й обґрунтовану систему атестації. До цього слід підійти ще з більшою ретельністю, якщо брати до уваги, що в гуманітарних дисциплінах існує більше розмаїття видів роботи зі студентами: доповіді, тренінгові вправи, тестові контрольні роботи.

Специфікою гуманітарних дисциплін є необхідність викладача різними способами закликати студентів до зворотного зв'язку: це і педагогічні знахідки, й імпровізація, і застосування техніки метафор, і використання евристичної бесіди. Усе це допомагає досягти розуміння студентами тематичних особливостей цієї гуманітарної дисципліни, а також її практичному застосуванню в професіональному та повсякденному житті, що сприятиме кращій організації контролю знань студентів.

О.В. Корольова

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В СУЧАСНИХ ВИШАХ

Дистанційне навчання (ДН) – універсальна форма навчання, що базується на використанні широкого спектра традиційних, нових інформаційних і телекомунікаційних технологій і технічних засобів, які створюють умови для вільного вибору освітніх дисциплін і діалогового обміну відомостями з викладачем. При цьому процес навчання не залежить від розташування учня в просторі і часі.

Метою дистанційного навчання є надання можливості освоєння основних і додаткових професійних освітніх програм безпосередньо за місцем проживання або тимчасового перебування. Дистанційне навчання від традиційних форм навчання відрізняють такі характерні риси:

Гнучкість. Можливість займатися в слушний для себе час, в зручному місці і темпі. Нерегламентований відрізок часу для освоєння дисципліни.

Паралельність. Паралельне з професійною діяльністю навчання, тобто без відриву від виробництва. •

Обсяг. Одночасне звернення до багатьох джерел учбової інформації (електронних бібліотек, банків даних, баз знань і таке інше). Спілкування через мережі зв'язку один з одним і з викладачами.

Економічність. Ефективне використання учбових площ, технічних засобів, транспортних засобів, концентроване і уніфіковане надання

учбової інформації і мультидоступ до неї знижує витрати на підготовку фахівців.

Технологічність. Використання в освітньому процесі новітніх досягнень інформаційних і телекомунікаційних технологій, які сприяють просуванню людини у світовий постіндустріальний інформаційний простір.

Нова роль студента. ДН змінює роль студента, який повинен мати високу мотивацію і здібність до самостійної роботи і самоконтролю в процесі навчання, вибудувати власну освітню траєкторію, підвищувати комп'ютерну компетентність відповідно до нововведень і інновацій; •

Нова роль викладача. ДН розширює і оновлює роль викладача, який повинен координувати пізнавальний процес, постійно удосконалювати курси, що викладаються ним, підвищувати творчу активність і кваліфікацію відповідно до нововведень і інновацій.

Розвиток дистанційного навчання як нового напрямку в галузі освіти вимагає послідовного вирішення ряду важливих завдань в галузі організаційно-нормативного, навчально-методичного, технічного, програмного і кадрового забезпечення, взаємодії всіх цих елементів системи ДН в процесі реалізації освітніх програм ІПО ДОННТУ.

О.В. Кравченко

ВИКОРИСТАННЯ МУЗЕЙНИХ ЕКСПОЗИЦІЙ У ВИВЧЕННІ СПЕЦКУРСУ «ІСТОРІЯ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ»

Важливим складником професіоналізму сучасного залізничника є знання історії галузі, зокрема тенденцій розвитку рухомого складу залізниць (залізничної техніки). Різноманітні наочні матеріали, які застосовуються у спецкурсі, містять експозиції центральних і регіональних музеїв залізничної техніки та історії залізничного транспорту.

Найдавнішим серед музеїв на пострадянських теренах є Центральний музей залізничного транспорту Російської Федерації, відкритий у 1813 р. при Інституті корпусу інженерів шляхів сполучення у Санкт-Петербурзі. У фондах музею понад 60 тис. одиниць збереження: колекції з історії рухомого складу, моделі локомотивів і вагонів. Матеріали музею відображають історію будівництва залізниць у Російській імперії, розвиток залізничної науки і техніки.

Київський музей залізничного транспорту, відкритий у 2011 р. на вокзалі «Київ-Пасажирський», представляє рухомий склад історичних локомотивів і вагонів дореволюційного, радянського і сучасного етапів розвитку залізниць. У музеї представлено обладнання вагонів-салонів для вищих чиновників, зокрема прем'єр-міністра Російської імперії П. Столипіна, першого секретаря ЦК КПУ В. Щербицького.